

Prædiken 2.søndag i Advent 5.12.2021 kl.19.

Evangelium: Mattæus 25,1-13

Det er tid til oprør!

Sådan har jeg tænkt i år til den her fortælling fra Mattæus om de ti brudepiger.

For nu er jeg efterhånden blevet træt af at skulle finde noget positivt at sige ud fra den. Og dens præmis.

Det er billederne i denne her lignelse, der trænger til et opgør!

Så vi ku' jo lege med fortællingen. Ud fra det liv, vi selv kender til.

Og hvis lignelsen så ikke passer til det, som vi selv erfarer om tro og håb, ja, så må vi lave den om!

Vi ku' f.x. forestille os, at de ti brudepiger hverken var kloge eller dumme: *Men at de fik nok!* De havde ventet og ventet. Og hvor længe er det rimeligt at skulle vente?

Hvis den brudgom vil have en fest, hvad så med at dukke op noget tidligere?

Tænk, hvis de her piger havde set på hinanden og sagt: "så er det nok: nu går vi hjem. Og holder fest. Vi finder nogen andre at holde fest for og holde fest med. Og så kan brudgommen gøre som han vil. Og hvis han kommer og ikke har nogen til at lyse for sig, så kan han selv famle sig vej i mørket. Og få den fest, som der så kan blive. Det må han selv klare."

Eller: man ku' tænke sig, at brudgommen kommer, mens de fem er henne at købe mere olie. Ligesom i lignelsen. Men så, da brudgommen kun vil tage de fem med ind, - og de andre, der er hos købmanden, så vil

komme til en lukket dør, -så siger de fem kloge: "Nej! Ikke på vilkår. Vi går ikke ind uden de andre!"

"Vi bliver ude og venter på dem;før går vi ikke ind. For det er ingen fest, hvis nogle kommer ind, mens andre er lukket ude!"

Og man *ku' lege med en tredje* mulighed, at den olie, de har på lamperne, at den faktisk kan deles! Og at det gør de!

Hjælper hinanden med at holde blus på lamperne. Hvor lang tid, det så må tage. Og er den enes lampe ved at brænde ud, så hjælper en anden med noget ekstra olie. For de deler det, de har.

Traditionelt har man jo set olien som symbol på tro. Om ens tro og tillid til gud kan holde til at vente. Og den ventetid, man tænkte på, var enten det her jordeliv, mens festen med brudgommen var det herlighedsrige, som gud bryder ind i verden med.

Eller, man har set ventetiden, som et billede på vores liv, når vi har modgang, -og om vi så kan holde modet oppe og vente på at gud griber ind med hjælp. Om vi kan udholde? Udholde at vente?

Men uanset hvordan man så forestiller sig, hvad "brudgommens komme" er, så er vi tit gået med på den præmis, som Mattæus sætter, nemlig at olien ikke kan deles.

Og hvis olien er et billede på tro og håb, så skulle tro være noget SÅ individuelt, at den ikke kan deles.

(ja, det er da kun hvis man er så sikker på, at det, man selv tror, er det eneste rigtige og ikke vil høre på andre).

Og håb skulle være noget SÅ individuelt, at det ikke kan deles...

Og også forholdet til brudgommen skulle være så individuelt, at det ikke kan deles...

Men er det sandt?

Her er det tid til opgør, synes jeg. Tid til oprør.

For er det sandt, -når vi tænker på vores egne liv og vores egne erfaringer, er det så sandt, at tro ikke kan deles? Og at tillid ikke kan deles? Er det sandt at vi ikke kan dele håb?

Nej, det tror jeg faktisk ikke er sandt.

For det gør vi hele året. Vi får hele tiden håb og mod fra hinanden.

Og her i advent, der sætter vi ord på det, i både salmer og bibeltekster, at håb og tillid er noget vi deler med hinanden nu, - og med mennesker førhen.

Så det er selve præmissen med olien, jeg vil gøre op med.

Den kan deles. Og det bliver den!

Tro, tillid og håb er ikke en privatsag. Og ikke kun noget individuelt.

Det er noget, der gror i os og imellem os.

Hvor tit har vi ikke oplevet, at der var et andet menneske, som løftede ens mod op, da man var nede?

Som indgød håb, lige netop da man havde allermest brug for det? Det kan være i det små og hverdagsagtige - og det kan være i den større målestok. Håb og det, der giver håb, skal ikke måles efter størrelse; selv det mindste kan have stor virkning.

Ganske lidt, eller ganske meget, kan indgyde os håb, så dagen får et helt andet lys, end den lagde ud med.

Det kan være fra et enkelt menneske eller fra en handling, en aktion, som mange er sammen om at gøre.

Det samme gælder det med at tro. For det at tro og det at håbe, de ligger så tæt op ad hinanden, at de ikke kan skilles ad. Vi får vores tillid og tro i mødet med andre.

Vi fik den fra andre, da vi var små, og tilliden til gud har udviklet sig sammen med andre, andres ord, andres gerninger. Noget smed man ud, andet blev stærkere.

Tro og håb har øje for det gode. Begge dæmper de vores angst for fremtiden. Begge holder os fast på, at vi ikke skal være bange. Det er en tillid til, at Gud er det godes mulighed; at det gode sker. Mellem os. Det giver os en stædig mulighed, der hjælper os med at bekæmpe vold og umenneskelighed.

Når vi har tillid og håb, i det små og i det store, så kan vi løfte vores hoveder. Og stå sammen. Så kan vi hjælpe hinanden og se frem; - og glæde os sammen.

Glæde os over alt det, der sker af godt for andre. Og fortsætte med at arbejde for det, - for en tilværelse, hvor ingen er lukket ude. Hvor ingen dør er smækket i.

Jeg vil slutte med et digt, en ny advents-sang om håb, som er skrevet af Dy Plambeck.

For hun tager netop fat i at håb, tro og tillid er noget, vi kan dele. Det kommer til os, og vi kan dele det.

Det, hun forestiller sig, sagde hun her i kirken for et par uger siden, og det som er et billede i sangen, det er en

slags demonstration, hvor man holder skilte op. Og på skiltet står der: HÅB.

Det er så glædesfyldt, når andre holder håbet op for os. Og når vi gør det for andre.

Hun siger:

“Hold håbet op/ og hold det udstrakt foran mig. / Her er en fremtid, her er liv, han er på vej./

Se, snefnug ligner noder i en symfoni,/ jeg ser på himlen over dét, jeg lever i./ Hold håbet op./Stjernen viser vej./Hold håbet op./mørket skjuler sig./hold håbet op./Hold det foran mig.//

Vi venter midt i verset i en adventssang,/ en stilhed efter stemmerne, der var engang. /Den hænger tungt i luften her som efter storm,/uroelig sitren førend verden får sin form./Hold håbet op./Stjernen viser vej./Hold håbet op./ Mørket skjuler sig./ Holdhåbet op./Hold det foran mig.//

En julerose er en smuk, men ydmyg blomst,/jeg tænker på et ord, det er:/ tilstedekomst./En glød i mørket, og jeg mærker glæden ved,/han er på vej, det er et lys af evighed./Hold håbet op./Stjernen viser vej/Hold håbet op./Mørket skjuler sig./Hold håbet op./Hold det foran mig.//“

Amen